

[Krag.]

sikringsforbund. Jeg vil paa dette Punkt gerne henvisse til Ingeniør Schøllers Betænkning om Sagen; jeg kan i Hovedsagen tiltræde de Betragtninger, han her har fremført. Jeg synes heller ikke, at den højtærede Ministers Grunde har megen Vægt, bortset fra Paastanden om, at Selskaberne er for dyre.

Selskaberne anvender, siger den højtærede Minister, for meget til Administration. Det er muligt, at de gør det. Dog vil jeg sige til den højtærede Minister, at Sammenligningsgrundlaget er fra 1924, og siden den Tid er der foregaaet væsentlige Forandringer, baade med Hensyn til Præmieydelsen og med Hensyn til det, som Selskabernes Administration kræver. Og dertil vil jeg føje, at et Sammenligningsmateriale paa dette Omraade, med Hensyn til hvad Administrationen for de forskellige Selskaber procentvis kræver, er det ganske overordentlig vanskeligt, for ikke at sige umuligt at tilvejebringe.

Jeg staar jo, ogsaa i min Virksomhed udenfor denne Sal, disse Spørgsmaal overordentlig nær. Jeg har haft Lejlighed til i Konkurrencen mellem Selskaberne at blive stillet overfor saadanne Opgørelser af Administrationsprocenterne i Forhold til Brutto- og Nettopræmier, at jeg kan sige, at der ikke er to Selskaber her i Landet, som foretager denne Opstilling paa samme Maade, fordi deres indre Organisation, hvad de opfører paa de forskellige Konti, er i Henhold til Statutter og i Henhold til Praxis forskellig. Derfor er disse Sammenligningstal komplet værdiløse, og man maa ikke handle paa Grundlag af dem uden i Forvejen at have foretaget nøje Undersøgelse og Prøvelse og sikret sig, at det Grundlag, hvorpaa disse Procentsatser er opstillet for de forskellige Selskabers Vedkommende, er ganske ensartet.

Men det er muligt, at visse Selskaber er for dyre. Der er vel nok visse af de Selskaber, som er autoriserede, som har en for ringe Portefeuille, en Portefeuille, som staar i Misforhold til hele det Administrationsapparat, som forudsættes. Og det er saamænd ogsaa meget muligt, at Konkurrencen mellem Selskaberne i mange Tilfælde er drevet videre ud, end Forsikringsklientelet's Interesser egentlig kræver. Men derfra og til at forkaste al Konkurrence paa dette Omraade og lægge Forbundsdødvandet over det hele, er der et meget stort Spring. For glemmes maa

det ikke, hvilken overordentlig Betydning Konkurrencen paa dette Omraade har haft, netop for at brede Ulykkesforsikringen i Henhold til Lovgivningen ud i alle de Kredse, hvor Ansvar i Henhold til Loven hviler.

Jeg siger derfor til den højtærede Minister: For at gaa dette Skridt, som han her stiller Forslag om, maa man have et ganske anderledes solidt Grundlag, end den højtærede Minister nu besidder, og jeg vil henpege paa de Foranstaltninger, som i Henhold til Loven af 1927 skulde være truffet for at bøde paa de Fejl, der maaske endnu klæber ved Udførelsen af Lovforsikringen hos visse Selskaber. Der blev lovgivet derom i 1927, men man er ikke naaet til et Resultat endnu, og det er heller ikke let; det er vanskeligt, fordi Grundlaget, hvorpaa Overvejelserne skal foregaa, er saa overordentlig vanskeligt at tilvejebringe, netop under Hensyn til, at Administrationsprocentsatserne i de forskellige Selskaber faktisk ikke med Rette kan sammenlignes.

Derfor har Arbejderforsikrings-Raadets Opgave ved Opfyldelsen af Bestemmelserne i Loven af 1927 paa dette Punkt været overordentlig vanskelig. Men det betyder jo ikke, at den er uløselig, og jeg tror, at den højtærede Minister meget hellere end at stille det Forslag, han her har stillet, skulde have sat sin Autoritet ind paa snarest at faa de Forhandlinger angaaende denne Sag tilendebragt, som nu har staaet paa lige siden 1927.

Endelig foreslaar jo den højtærede Minister Erstatningen ved Ulykke omsat som Regel i en Aarsrente: altsaa bort fra Kapitalsystemet og over til Renteesystemet. Ogsaa dette har vi drøftet Gang paa Gang her i den høje Rigsdag. Jeg erkender, at i visse Tilfælde vil det være det retteste at yde Erstatningen i Form af en Rente, i andre Tilfælde er Kapitalen det naturlige, og her synes det mig, at Arbejderforsikrings-Raadet — den afgørende Myndighed — og lokale Myndigheder, som kender den vedkommendes Forhold, burde have Adgang til at træffe Afgørelsen.

Jeganser en saa mekanisk forment Ordning paa dette Punkt, som den højtærede Minister ønsker at gennemføre, hvorefter Rente skal være det normale, naar Invaliditetsgraden ligger over 50, for at være overordentlig betænkelig. Den højtærede Minister begrundet det med, at Erstatningens Størrelse derigennem kan afbalanceres efter Alder. Ja, det er egent-